

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci žalobce: **Z. V.**, zastoupeného JUDr. Milanem Štětinou, advokátem, se sídlem Jiráskova 614, 470 01 Česká Lípa, proti žalované: **Komora veterinárních lékařů České republiky**, se sídlem Novoměstská 2, 612 42 Brno, zastoupené Mgr. Zbyňkem Láníkem, advokátem se sídlem Dřevařská 855/12, 602 00 Brno, o žalobě proti rozhodnutí Odvolacího senátu Komory veterinárních lékařů České republiky ze dne 29. 7. 2015, sp. zn. 1142/2014,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Výše označeným rozhodnutím Odvolací senát Komory veterinárních lékařů České republiky (dále také jen „odvolací senát Komory“) zamítl odvolání žalobce a potvrdil výrok 1) a 3) rozhodnutí Čestné rady Komory veterinárních lékařů České republiky (dále také jen „Čestná rada Komory“) ze dne 31. 1. 2015, sp. zn. 1142/2014. Výrokem 1) odvoláním

napadeného rozhodnutí byl žalobce uznán vinným disciplinárním proviněním, kterého se dopustil tím, že dne 20. 4. 2014 při operaci psa jménem Z., plemene doberman (dále také jen „pacient“), majitelky T. V. zvolil chybnou operační techniku (pro dorsální přístup k páteři a dorsální dekomprese dorsální laminektomií není pro ventrální lézi v jednom meziobratlovém prostoru indikována) a takto zvolená technika vystavila pacienta riziku komplikací, neodstranila původní problém a pacienta bylo nutné reoperovat, tedy nepostupoval v souladu s léčebnými postupy na úrovni současných vědeckých poznatků, nedodržel zásadu profesionální etiky vůči pacientovi spočívající v povinnosti zbavit jej bolesti, nemohoucnosti nebo zbytečného utrpení a udržet jeho funkční schopnost a užitkovost, čímž závažně porušil svou povinnost dodržovat zásady profesionální etiky podle ust. § 1 odst. 2 písm. a), § 3 odst. 2, § 3 odst. 3 profesního řádu a takto porušil povinnost vykonávat své povolání odborně, v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným obecně závaznými předpisy danou ust. § 6 odst. 2 písm. a) zákona č. 381/1991 Sb., o Komoře veterinárních lékařů České republiky (dále jen „zákon o Komoře veterinárních lékařů“). Za disciplinární provinění bylo žalobci uloženo disciplinární opatření – pokuta ve výši 12.000 Kč. Výrokem 3) rozhodnutí Čestné rady Komory byla žalobci uložena povinnost zaplatit Komoře veterinárních lékařů České republiky náklady disciplinárního řízení ve výši 15.147 Kč.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[2] Ve včas podané žalobě žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalované k dalšímu řízení.

[3] Žalobce má za to, že napadené rozhodnutí je nezákonné, jelikož při jeho vydání došlo ke zneužití pravomoci a k nepřípustnému rozšíření výkladu profesního řádu Komory.

[4] Předně žalobce namítal, že v daném případě nedošlo k porušení ust. § 6 odst. 2 písm. a) zákona o Komoře veterinárních lékařů a ust. § 1 odst. 2 písm. a) a § 3 odst. 2 profesního řádu, protože nebyla zjištěna žádná skutečnost, která by zakládala neetičnost jednání a způsob v rozporu s obecně závaznými předpisy. Neetičnost podle žalobce zakládá vědomé jednání, které je v přímém rozporu s etikou, a nikoliv volba léčby, která by byť i v budoucnu mohla být shledána jako méně vhodná. Podle žalobce rovněž nebylo zjištěno, že by žalobce přistupoval k léčbě pacienta v rozporu se zásadou zbavit jej bolesti a nemohoucnosti a že by nezvažoval dobro pacienta. Žalobce při volbě způsobu operace volil mezi alternativami, které vycházejí z řady skutečností (odborná vyšetření, zdravotní stav zvířete, odborná zdatnost lékaře), proto následné tvrzení, že měla být zvolena jiná volba operace, lze podle něj označit jako „*po bitvě je každý generál*“. I pro případ, že by následné vyhodnocení volby způsobu operace bylo správné, žalobce popírá, že by jednal úmyslně, popř. s hrubou nedbalostí. Sama stěžovatelka totiž měsíc po operaci (16. 5. 2014) na internetu uvedla, že „*pes je po náročné operaci, má se skvěle a běhá jako zamlada*“, čímž neguje závěry o tom, že by žalobce přistupoval k léčbě pacienta v rozporu se zásadou zbavit psa bolesti a nemohoucnosti.

[5] Žalobce tvrdí, že patří mezi nejzkušenější veterinární lékaře v ČR, jeho klinika má jedno z nejlepších vybavení a tyto skutečnosti jsou důvodem ke konkurenčnímu boji, k němuž byla žalovaná zneužita. Poukázal i na jednání stěžovatelky, která měla a zveřejňovala informace ohledně disciplinárního řízení dříve, než je měl k dispozici žalobce, a to včetně

výsledku. Žalovaná nevysvětlila, jak došlo k úniku informací, tedy k neoprávněnému zásahu do osobnostních práv žalobce.

[6] Žalobce zdůraznil, že neporušil žádnou z uvedených profesních povinností, ani si nepočínal v rozporu se zásadou *lege artis*. Odkázal na v odvolání uvedenou judikaturu Nejvyššího soudu, která sice neřeší otázku pochybení podle profesních řádů, nicméně se zabývá právě otázkou výkonu veterinární praxe v souladu se zásadou *lege artis*.

[7] Rovněž namítal, že žalovaná se nevypořádala s námitkami žalobce, které v odvolání téměř neřešila.

[8] Konečně žalobce namítal, že žalovaná nerespektovala judikaturu správních soudů týkající se přezkumu kárných/disciplinárních rozhodnutí komor, z níž vyplývá, že v případě ukládání peněžitých pokut jsou komory povinny zkoumat finanční a majetkové poměry osoby. Tato skutečnost je v daném případě zvláště důležitá s ohledem na současný zdravotní stav.

III. Vyjádření žalované k žalobě, replika žalobce, vyjádření žalované k replice žalobce a vyjádření žalobce k vyjádření žalované

[9] Ve vyjádření k žalobě žalovaná předně uvedla, že námitku, že ze strany Komory došlo ke zneužití pravomoci, považuje za nerelevantní. V řízení nemohlo dojít ke zneužití pravomoci, když proti žalobci jako disciplinárně obviněnému členu Komory rozhodovaly k tomu zákonem stanovené orgány a tyto rozhodovaly ve věci porušení předpisů, které se na členy Komory vztahují. Žalovaná uvedla, že z provedeného dokazování vzaly rozhodující orgány za prokázané, že žalobce nepostupoval při léčbě psa v souladu se zásadami *lege artis* a minimalizace bolesti a nemohoucnosti u pacienta, když zvolil chybnou operační techniku, neboť pro ventrální lézi není zvolený dorsální přístup k páteři a dorsální dekomprese dorsální laminektomií indikována. Tento postup žalobce vystavil pacienta riziku komplikací a neodstranil příčinu jeho potíží, pacienta tak bylo nutno reoperovat. Žalovaná má za to, že žalobce nepostupoval dostatečně odborně, přičemž pacient se k němu nedostavil ve stavu ohrožujícím život, mohl jej tedy případně odkázat na specializované pracoviště. V postupu žalobce spatřuje žalovaná i rozpor se zásadou zbavit pacienta bolesti a nemohoucnosti, neboť zvoleným postupem léčby nemohly být potíže pacienta odstraněny. Má za to, že obě zásady, tedy jak zásadu postupu *lege artis*, tak zásadu zbavit pacienta nemohoucnosti a minimalizovat jeho bolest lze považovat také za součást etiky výkonu povolání veterinárního lékaře, ze strany žalované tedy nedošlo k extenzivnímu výkladu ani zákona o Komoře veterinárních lékařů, ani profesního řádu.

[10] Námitku týkající se zneužití ke konkurenčnímu boji považuje žalovaná za naprosto nedůvodnou a nepodloženou. K judikatuře Nejvyššího a Ústavního soudu, na niž žalobce odkazuje, žalovaná uvedla, že tato rozhodnutí na problematiku řešenou v daném disciplinárním řízení vůbec nedopadají. K námitce, že v odvolacím řízení nebyly řádně vypořádány námitky žalobce, žalovaná s odkazem na odvolání a napadené rozhodnutí uvedla, že se odvolací senát se všemi námitkami vypořádal. K námitce, že žalovaná nerespektovala judikaturu správních soudů vztahující se k posuzování finančních a majetkových poměrů osob, jímž je v rámci disciplinárního řízení ukládána finanční pokuta, žalovaná zdůraznila, že

žalobce nic nenamítal do samotné výše pokuty a tuto námitku nevznesl ani ve svém odvolání. Žalovaná má za to, že s ohledem na výši disciplinárního opatření, která byla uložena ve spodní polovině sazby, nebyla Čestná rada Komory povinna zkoumat majetkové poměry žalobce, když se nejedná o výši pokuty, která by mohla být pro podnikajícího veterinárního lékaře likvidační.

[11] S ohledem na výše uvedené navrhla žalovaná soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítla.

[12] V reakci na vyjádření žalované byla soudu doručena replika žalobce, v níž tento především setrval na žalobní argumentaci. Zdůraznil, že podstatou žaloby byla skutečnost, že jednání žalobce nebylo možné považovat za porušení etiky veterinárního lékaře či že by žalobce jednal v úmyslu či s vědomím rozporu se zájmy pacienta. K tomu doplnil, že je mu vytýkáno použití kombinace steroidů a nesteroidů, přestože se jedná o schválenou a běžně distribuovanou originalitu Phenpred, kterou k užívání schválil Ústav pro kontrolu biofaktorů a léčiv. Dále uvedl, že postup dorsální laminektomie se běžně u operací Woblerova syndromu používá, zejména u vícečetných lézí (poškození několika meziobratlových prostorů), kde není možné ventrální slot použít.

[13] V reakci na repliku žalobce bylo soudu doručeno vyjádření žalované, v němž uvedla, že k tvrzení o konkurenčním boji žalobce nikdy neuvedl žádné bližší informace ani tyto skutečnosti nedoložil. K nové námitce uvedené v replice žalovaná uvedla, že použití kombinace léčiv nebylo Čestnou radou shledáno jako pochybení žalobce, jak vyplývá z výroku i odůvodnění rozhodnutí Čestné rady. K tvrzení, že postup dorsální laminektomie se běžně u operací Woblerova syndromu používá, žalovaná uvedla, že v řízení bylo prokázáno, že v předmětné věci pacient netrpěl „Woblerovým syndromem“, nýbrž extruzí meziobratlové ploténky mezi obratli C6-7, poškozen tedy byl pouze jeden meziobratlový prostor a dorsální laminektomie nebyla v případě pacienta indikována.

[14] V reakci na vyjádření žalované bylo soudu doručeno další vyjádření žalobce, k němuž žalobce přiložil podnět ze srpna 2012, z něhož je zřejmé, že žalovaná byla informována o konkurenčních praktikách. K věci samé žalobce namítal, že na výsledcích operací se podílí kromě samotného zákroku i následná péče a využívání pacienta, fyzioterapie apod. Zdůraznil, že principem kompresních lézí je dekomprese, v daném případě dorsální laminektomie, která dle vyjádření samotné majitelky pacienta vedla k odstranění potíží, pacient jí byl po zákroku předán bez klinických problémů. Žalobci není známo, jaká byla následná péče majitelky a využívání pacienta, způsob dekomprese tak nemusel být rozhodujícím faktorem, který vedl ke komplikacím.

IV. Posouzení věci soudem

[15] Zdejší soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“) bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí odvolacího senátu Komory, jakož i předcházející rozhodnutí Čestné rady Komory včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[16] Podstatou projednávané věci je posouzení postupu žalované, která vůči žalobci jako členu Komory veterinárních lékařů uplatnila svoji disciplinární pravomoc a uložila mu disciplinární opatření – pokutu ve výši 12.000 Kč podle ust. § 17 odst. 1 písm. b) zákona o Komoře veterinárních lékařů, jenž stanoví: „*Při závažném nebo opětovném porušení povinností může čestná rada uložit členu Komory některé z těchto disciplinárních opatření: ...b) pokutu do výše 30 000 Kč.*“

[17] Z citovaného ustanovení je zřejmé, že disciplinární opatření lze uložit jen v případě disciplinárního provinění, kterým se podle jeho legální definice rozumí závažné nebo opětovné porušení povinností člena Komory; práva a povinnosti členů Komory přitom normuje zákon o Komoře veterinárních lékařů v § 6. Žalobci bylo uloženo disciplinární opatření za porušení ust. § 6 odst. 2 písm. a) tohoto zákona, jehož se měl dopustit porušením ust. § 1 odst. 2 písm. a), § 3 odst. 2 a § 3 odst. 3 profesního řádu.

[18] Podle ust. § 6 odst. 2 písm. a) zákona o Komoře veterinárních lékařů je člen Komory, který je podnikatelem, povinen vykonávat své povolání odborně, v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným obecně závaznými právními předpisy.

[19] Podle ust. § 1 odst. 2 písm. a) profesního řádu musí veterinární lékař při výkonu svého povolání dodržovat zásady profesionální etiky vůči pacientovi (jednotlivému zvířeti nebo skupině zvířat) - základní zásadou přístupu k pacientovi je zbavení bolesti, nemohoucnosti nebo zbytečného utrpení, udržování funkčních schopností a užitečnosti zvířat.

[20] Podle ust. § 3 odst. 2 věty první profesního řádu veterinární lékaři při výkonu své profese musí nejprve zvažovat dobro pacienta, ulehčit mu utrpení, zbavit jej nemohoucnosti a zároveň u něj minimalizovat bolest a strach.

[21] Podle ust. § 3 odst. 3 profesního řádu se veterinární lékaři při výkonu své profese musí snažit o získání autority přívětivým a ohleduplným jednáním, uvážlivým postupem, společenským vystupováním, léčebnými postupy prováděnými na úrovni současných vědeckých poznatků.

[22] Předně se soud zabýval námitkou žalobce, že z jeho strany nedošlo k porušení ust. § 6 odst. 2 písm. a) zákona o Komoře veterinárních lékařů a ust. § 1 odst. 2 písm. a) a § 3 odst. 2 profesního řádu, jelikož nebyla zjištěna žádná skutečnost, která by zakládala neetičnost jednání, a rovněž nebylo zjištěno, že by žalobce přistupoval k léčbě pacienta v rozporu se zásadou zbavit jej bolesti a nemohoucnosti.

[23] Předmětem řízení bylo posouzení postupu žalobce při operaci psa jménem Z., plemene dobrman, majitelky T. V. Z dokazování provedeného při jednání Čestné rady Komory dne 31. 1. 2015 (zejména ze zdravotní dokumentace a z odborného posudku MVDr. J. S.) má soud stejně jako orgány Komory za prokázané, že po operaci extruze meziobratlové ploténky C6-7, kterou pacient trpěl, byla ze strany žalobce zvolena chybná operační technika, neboť pro dorsální přístup k páteři a dorsální dekomprese dorsální laminektomií není pro ventrální lézi indikována. Žalobcem zvolená technika nebyla správná, nemohla poskytnout možnost efektivního odstranění utlačující masy, nemohla tedy pacientovi pomoci odstranit původní

problém, nesprávný postup žalobce vystavil pacienta riziku komplikací, pacienta bylo nutno následně reoperovat.

[24] Soud se ztotožnil se závěrem Čestné rady Komory i odvolacího senátu Komory, že uvedeným jednáním byla závažně porušena povinnost žalobce provádět léčebné postupy na úrovni současných vědeckých poznatků podle ust. § 3 odst. 3 profesního řádu, povinnost dodržovat zásady profesní etiky - zbavit pacienta bolesti, nemohoucnosti nebo zbytečného utrpení dle ust. § 1 odst. 2 písm. a) profesního řádu a povinnost ulehčit pacientovi utrpení, zbavit jej nemohoucnosti a minimalizovat u něj bolest dle ust. § 3 odst. 2 profesního řádu, čímž porušil povinnost vykonávat své povolená odborně, v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným obecně závaznými předpisy danou ust. § 6 odst. 2 písm. a) zákona o Komoře veterinárních lékařů.

[25] Nelze souhlasit s námitkou žalobce, že v daném případě nebyla shledána žádná skutečnost zakládající neetičnost jednání a rozpor s obecně závaznými předpisy. Žalobce porušil povinnost dodržovat zásady profesní etiky tím, že v důsledku chybné operační techniky nemohly být odstraněny zdravotní potíže pacienta a tímto postupem žalobce zbytečně pacienta vystavil riziku budoucího vzniku komplikací. Žalobce tak nepostupoval v souladu se zásadou zbavit pacienta bolesti, nemohoucnosti nebo zbytečného utrpení. Soud nesouhlasí s názorem žalobce, že nesprávně zvolená operační technika nemůže být hodnocena jako porušení profesní etiky.

[26] Na závěr o tom, že žalobce při léčbě psa postupoval v rozporu se zásadou zbavit pacienta bolesti a nemohoucnosti, nemůže mít vliv ani tvrzení majitelky uvedené měsíc po operaci na internetu, že „*pes je po náročné operaci, má se skvěle a běhá jako zamlada*“ nebo tvrzení žalobce, že na výsledcích operace se kromě vlastního zákroku podílí i další skutečnosti a že způsob dekomprese nemusel být rozhodujícím faktorem, který vedl ke komplikacím. Jak správně uvedl odvolací senát Komory v napadeném rozhodnutí, v dané věci nebylo rozhodující, zda u pacienta po operaci nastaly či nenastaly komplikace, popř. zda majitelce psa vznikla škoda, ale předmětem řízení bylo zjistit, zda ze strany žalobce došlo k porušení povinností člena Komory či nikoliv. Podstatné tak bylo, že žalobce postupoval v rozporu s aktuálními vědeckými poznatky, resp. v rozporu s povinností dodržovat zásady profesní etiky, čímž mimo jiné bezdůvodně zvýšil riziko vzniku komplikací, a není již rozhodující, zda komplikace skutečně nastaly nebo zda zvolený operační postup byl ve svém důsledku rozhodujícím faktorem, který vedl ke komplikacím či nikoliv.

[27] Pokud žalobce popírá, že by jednal úmyslně nebo s hrubou nedbalostí, lze konstatovat, že z citovaných předpisů nevyplývá, že by nutnou podmínkou k naplnění skutkové podstaty disciplinárního provinění bylo zavinění ve formě úmyslu či hrubé nedbalosti. Forma zavinění proto není pro vyslovení závěr o spáchání disciplinárního provinění rozhodující.

[28] Za relevantní soud nepovažuje ani námitku žalobce, že postup dorsální laminektomie se běžně u operací Wobblersova syndromu používá, zejména u vícečetných lézí (poškození několika meziobratlových prostorů), kde není možné ventrální slot použít. Jak vyplývá ze správného spisu, v předmětné věci pacient netrpěl Wobblersovým syndromem, nýbrž extruzí meziobratlové ploténky mezi obratli C6-7, poškozen byl tedy jeden meziobratlový prostor,

nikoli více meziobratlových prostorů. Argumentace žalobce se tak zcela míjí s provedeným dokazováním.

[29] Neobstojí ani odkaz žalobce na judikaturu Nejvyššího soudu a Ústavního soudu zabývající se otázkou výkonu veterinární praxe v souladu se zásadou *lege artis*. Žalobce v odvolání poukazoval na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 11. 2009, sp. zn. 25 Cdo 2815/2007, a rozsudek ze dne 19. 4. 2011, sp. zn. 25 Cdo 4693/2008 (obě rozhodnutí dostupná na www.nsoud.cz) a na usnesení Ústavního soudu ze dne 5. 1. 2012, p. zn. I. ÚS 2559/11 (dostupné na <http://nalus.usoud.cz>), nijak však nespecifikoval, jaké závěry vyplývající z této judikatury by měly být brány v daném případě v potaz. Lze tak pouze v obecné rovině konstatovat, že uvedená judikatura se týká příčinné souvislosti mezi postupem *non lege artis* a vznikem škody majiteli zvířete, v daném případě však nebyla otázka prokazování vzniku škody vůbec řešena, uvedená judikatura tak není na tuto věc přílehlavá.

[30] Pokud žalobce namítal, že je mu vytýkáno použití kombinace steroidů a nesteroidů, přestože se jedná o schválenou a běžně distribuovanou originalitu Phenpred, kterou k užívání schválil Ústav pro kontrolu biofaktorů a léčiv, z napadených rozhodnutí je zjevné, že použití kombinace uvedených léčiv nebylo Čestnou radou Komory ani odvolacím senátem Komory shledáno jako pochybení žalobce, tedy jako postup *non lege artis*. Soud proto nespatřuje důvod se blíže touto námitkou zabývat.

[31] Co se týče námitky, že důvodem postihu žalobce je existence konkurenčního boje, k němuž byla žalovaná zneužita, lze konstatovat, že tato skutečnost se přímo netýká předmětu řízení. Ačkoli žalobce námitku týkající se konkurenčního boje uplatnil již v odvolacím řízení, nic bližšího k této námitce nedoložil, a to ani následně v žalobě ani v replice k vyjádření žalovaného. První konkrétní tvrzení (označení případu z roku 2012, s nímž měla být žalovaná seznámena) bylo uvedeno až v posledním vyjádření žalobce k vyjádření žalovaného ze dne 6. 5. 2016, ani z tohoto tvrzení nicméně nevyplývá, jaký by měla mít tato okolnost vliv na rozhodnutí, které je předmětem tohoto soudního přezkumu. Lze tak pouze v obecné rovině konstatovat, že dle správního spisu žalovaná postupovala v souladu se zákonem, pokud se v řízení zabývala porušením obecně závazných předpisů či vnitřních předpisů žalované ze strany žalobce, a to zcela nestranně, zejména na základě odborného posudku MVDr. J. S., proti němuž žalobce neměl žádné námitky. V postupu žalované tedy soud neshledal žádné pochybení.

[32] Soud nepřisvědčil ani námitce, že ze strany žalované došlo k úniku informací ohledně průběhu disciplinárního řízení majitelce psa a že majitelka neoprávněně zveřejňovala tyto informace dříve, než je měl k dispozici žalobce. Jak vyplývá ze správního spisu (e-mailová komunikace mezi žalobcem a žalovanou ze dne 3. – 4. 12. 2014, na č. l. 29A, 29B), majitelce psa bylo dne 28. 11. 2014 žalovanou zasláno sdělení o podání návrhu na zahájení disciplinárního řízení, a to jako závěr prošetření její stížnosti, dne 24. 10. 2015 jí poté bylo sděleno, že disciplinární řízení bylo projednáno před Čestnou radou Komory a vzhledem k tomu, že není členem Komory, nemohou jí být sděleny další podrobnosti. Žalobce byl o zahájení disciplinárního řízení informován sdělením ze dne 12. 1. 2015 současně s předvoláním k jednání Čestné rady Komory. Soud má za to, že žalovaná postupovala v souladu se zákonem o Komoře veterinárních lékařů i s Disciplinárním řádem Komory a

tímto z jeho strany nedošlo k žádnému neoprávněnému zásahu do osobnostních práv žalobce. Majitelka psa byla žalovanou informována toliko o podání návrhu na zahájení disciplinárního řízení, nikoli o konečném výsledku řízení, nemohlo tak dojít k žádnému poškození práv žalobce. Pokud se žalobce domnívá, že byl poškozen na osobnostních právech jednáním majitelky psa paní V., nic mu nebrání tuto záležitost řešit občanskoprávní cestou, tuto otázku však nepřísluší posuzovat soudu v rámci přezkumu rozhodnutí žalované.

[33] K námitce, že se žalovaná nevypořádala s odvolacími námitkami žalobce, soud odkazuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, publikovaný pod č. 835/2006 Sb. NSS, dle něhož „*ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (srov. k tomu obdobné závěry, vyslovené ve výše zmíněném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 4 Azs 149/2004-52, zveřejněném pod číslem 488/2005 Sb. NSS; z klasické starší judikatury viz např. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 1. 1993, č. j. 6 A 85/92-5).* Ličení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých obvyklých nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je důležitá nejen z hlediska soudu, tj. pro stanovení programu sporu a vytýčení mezí, v nichž se soud může v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného. Stěžejní procesní zásadou je rovnost účastníků před soudem vyjadřovaná někdy jako rovnost zbraní. Každá procesní strana by měla mít přiměřenou možnost uplatnit své argumenty za podmínek, které ji citelně neznevýhodňují v porovnání s protistranou. Provedením této zásady je potom též požadavek náležité substanciace přednesů stran: jediné tím, že strana svůj přednes dostatečně konkretizuje, umožní druhé straně k tomuto přednesu učinit vyjádření. Pokud je tvrzení jedné procesní strany jen povšechné a nekonkrétní, neví druhá strana, k čemu se má vlastně vyjádřit; tím se přirozeně snižuje i její možnost náležité procesní obrany.“ Jelikož žalobce dostatečným způsobem neupřesnil, se kterými konkrétními námitkami se žalovaná nevypořádala, soudu není známo, v jakých mezích by se měl v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí pohybovat, a považuje za nemožné se k takto obecně nevymezenému žalobnímu bodu vyjádřit.

[34] Konečně soud nepřisvědčil ani námitce, že žalovaná nerespektovala judikaturu správních soudů, když se při ukládání peněžité pokuty nezabývala finančními a majetkovými poměry žalobce.

[35] V rozsudku ze dne 28. 12. 2010, č. j. 6 Ads 76/2010-74 (dostupném na www.nssoud.cz), Nejvyšší správní soud uvedl, že „*správní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt je povinen přihlídnout k poměrům pachatele tehdy, pokud mu to zákon výslovně ukládá, a dále rovněž v případě, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že pokuta by mohla mít likvidační charakter (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133).*“ Ze zákona o Komoře veterinárních lékařů nevyplývá povinnost přihlížet při ukládání pokuty za disciplinární provinění k poměrům pachatele a vzhledem k tomu, že podle ust. § 17 odst. 1 písm. b) zákona

o Komoře veterinárních lékařů lze za disciplinární delikt člena Komory veterinárních lékařů uložit pokutu do výše 30.000 Kč, nelze výši pokuty, kterou by bylo možné za disciplinární provinění uložit, považovat pro podnikající veterinární lékaře za likvidační. Správní orgány tedy nebyly povinny při ukládání pokuty za disciplinární provinění zkoumat majetkové poměry žalobce. Nad rámec uvedeného lze konstatovat, že žalobci byla uložena pokuta ve výši 12.000 Kč, tedy ve spodní polovině sazby a žalobce v průběhu řízení proti výši pokuty žádným způsobem nebrojil. Žádné konkrétní námitky ohledně výše pokuty nevznnesl žalobce ani v podané žalobě, kde sice zmínil „současný zdravotní stav“, tuto argumentaci však žádným způsobem nerozvedl.

V. Závěr a náklady řízení

[36] Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.

[37] O nákladech řízení bylo rozhodnuto postupem podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná měla úspěch ve věci a ze soudního spisu soud zjistil, že jí vznikly náklady vynaložené na právní zastoupení. V soudním řízení správním však vystupuje žalovaná jako orgán veřejné správy v oboru své působnosti a není proto v zásadě důvodně vynaloženým nákladem, pokud se v takovém řízení nechá zastoupit. Předmět řízení se týká vlastního výkonu pravomoci žalované jako samosprávné korporace, k němuž žalovaná ustavuje své specializované orgány, měla by tedy být schopna v řízení před soudem své rozhodnutí obhájit vlastními silami. Právní zastoupení v takové situaci nelze považovat za účelně vynaložený náklad, a proto soud rozhodl tak, že žalované náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. července 2017

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu